

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **JUDr. M. Š.** proti žalované: **Generální inspekce bezpečnostních sborů**, se sídlem Skokanská 2311/3, Praha 6, proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 2. 2016, č. j. GI-IF-30-10/2015, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 11. 2017, č. j. 8 A 69/2016 - 142, o návrhu na přiznání odkladného účinku,

t a k t o :

Kasační stížnosti **s e** odkladný účinek **n e p ř i z n á v á.**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým bylo podle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zrušeno shora označené rozhodnutí stěžovatelky a věc jí byla vrácena k dalšímu řízení. Výrokem II. jí byla uložena povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8 903,75 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku.

[2] Stěžovatelka současně s kasační stížností podala návrh na přiznání odkladného účinku. V návrhu uvádí, že pokud by odkladný účinek kasační stížnosti přiznán nebyl, byla by povinna poskytnout informace – identifikační údaje o dotčené osobě, což je v rozporu se zákonem č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), za zjevné ignorace práva dotčené osoby na informační sebeurčení.

[3] Je vázána právním názorem městského soudu, který zrušil původní rozhodnutí o částečném odmítnutí informace a který jí de facto nedává žádnou možnost stěžejní informace – identifikační údaje osoby příslušníka sboru bezpečnostního sboru věnujícího se operativně pátrací činnosti, odmítnout. Z důvodu ochrany ignorovaných práv účastníka řízení by jí nezbývalo nic jiného, než rozhodnout stejným způsobem tj. informace neposkytnout a tím nerespektovat zásadu vázanosti právním názorem soudu, což je nežádoucí postup v právním státě.

[4] Stěžovatelka je v absurdní situaci, kdy výrok I. napadeného rozsudku je pro ni zjevně nezákonný. Jakékoliv nové rozhodnutí ve věci za daného stavu by bylo nezákonné i vůči dotčené osobě – příslušníkovi bezpečnostního sboru, jehož práva byla v řízení před městským soudem

popřena. Nebylo s ním jednáno jako s účastníkem řízení a napadený rozsudek přímo zasahuje do jeho práv a je způsobilý jej ohrozit ve výkonu služební činnosti, potažmo i v soukromém životě (viz jeho vyjádření přiložené ke kasační stížnosti). Újma, která by tomuto příslušníkovi reálně hrozila, by již byla navždy neodčinitelná. Stejně jako újma v podobě ohrožení řádného fungování příslušníků stěžovatelky zařazených v orgánu činném v trestním řízení.

[5] Odklad vykonatelnosti, kterým bude zastaven nový proces vyřizování žádosti, a potažmo vydání nového rozhodnutí, není způsobilý přivodit žalobci ani jiným osobám žádnou újmu. Neshledává ani rozpor s důležitým veřejným zájmem. Žadatel není nijak neposkytnutí informací ve své činnosti omezen. Do současné doby, kdy mu dílčí informace poskytnuty nebyly, se to žádným konkrétním negativním způsobem a vznikem jakékoliv újmy na jeho straně neprojevovalo.

[6] Žalobce uvádí, že nejsou splněny zákonné podmínky pro přiznání odkladného účinku. V této souvislosti citoval z odborné publikace Jemelka, L. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 961, která se týkala problematiky odkladného účinku.

[7] Městský soud nevyužil oprávnění § 16 odst. 4, věty druhé, zákona o svobodném přístupu k informacím a nenařídil stěžovatelce poskytnout žalobci informace požadované v žádosti. Toliko bylo napadené rozhodnutí zrušeno, věc vrácena stěžovatelce k dalšímu řízení, přičemž při novém rozhodování má věc pečlivěji posoudit. O žádosti bude rozhodováno znovu, a to až po rozhodnutí o kasační stížnosti a vrácení správních spisů, které jsou v dispozici soudu a budou správnímu orgánu vráceny až po pravomocném skončení řízení. V napadeném rozsudku není výrok, který by mohl být předmětem výkonu rozhodnutí, neboť výrok rozsudku o zrušení rozhodnutí a vrácení věci stěžovatelce k dalšímu řízení není způsobilý být předmětem výkonu rozhodnutí. Proto pojmově zde není možný výkon rozsudku, proto z něj logicky nehrozí stěžovatelce žádná újma (tím méně pak újma větší). Obdobně žádná újma nehrozí v případě výkonu výroku rozsudku o povinnosti k náhradě nákladů řízení.

[8] Informaci, že byla podána kasační stížnost s návrhem na přiznání odkladného účinku, žalobci sdělila přímo stěžovatelka, a to přípisem ze dne 5. 1. 2018. Toto sdělení vzal na vědomí a žádné kroky směřující k zahájení exekučního řízení (ve vztahu k nákladům řízení) neučinil a do doby rozhodnutí kasační stížnosti tak učinit nehodlá.

[9] Ponechává Nejvyššímu správnímu soudu na úvaze rozhodnutí o odkladném účinku kasační stížnosti stěžovatelky. Má však za to, že nejsou dány zákonem stanovené podmínky pro přiznání odkladného účinku v této věci.

[10] Kasační stížnost nemá podle § 107 odst. 1 s. ř. s. odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; užije přiměřeně § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[11] Soud upozorňuje na mimořádnou povahu odkladného účinku. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví je mimořádným opravným prostředkem. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti odnímá Nejvyšší správní soud před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocnému rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé a výjimečné případy. Soud k tomu dodává, že není možné obecně definovat výčet případů, který je možné zahrnout pod § 73 odst. 2 s. ř. s., protože uvedené ustanovení patří mezi normy s vysoce abstraktní hypotézou.

pokračování

[12] Pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být v souladu s usnesením rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 – 58, publ. pod č. 3270/2015 Sb. NSS, splněny tři materiální předpoklady: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí musí pro stěžovatele znamenat újmu, 2) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, 3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[13] Újma, která má hrozit stěžovateli, nesmí být vzhledem k jeho poměrům bagatelní, ale naopak významná, taková, která opravňuje, aby v jeho konkrétním případě pravidlo, že kasační stížnost odkladný účinek nemá mít, nebylo výjimečně uplatněno. Vznik takto chápané újmy musí být v příčinné souvislosti s výkonem či jiným právním následkem plynoucím z rozhodnutí krajského soudu.

[14] Při posuzování návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je proto třeba, aby se soud primárně zaměřil na zkoumání, zda stěžovatel uvádí skutečnosti, které by dokládaly možnost vzniku jeho nepoměrně větší újmy oproti jiným osobám. Tyto skutečnosti jsou vždy individuální, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele.

[15] Případy přiznání odkladného účinku kasační stížnosti žalovaného je možné dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vázat toliko na výjimečné případy, kdy odložení účinků rozhodnutí krajského soudu bude podmíněno ochranou důležitého veřejného zájmu, jehož ohrožení bude v konkrétním případě představovat onu nepoměrně větší újmu, než která přiznáním odkladného účinku vznikne jiným osobám a která nebude v rozporu s jiným veřejným zájmem. Nejvyšší správní soud uvedl ve své judikatuře příkladmo případy, kdy může dojít k ohrožení důležitého veřejného zájmu: vrácení řídičského oprávnění duševně choré osobě, vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi, udělení povolení k obchodu s vojenským materiálem zločinnému podniku (strov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 – 49).

[16] Městský soud svým výrokem nezavázal stěžovatelku, aby požadované informace o dotčené osobě poskytla. Za předpokladu, že by městský soud uložil stěžovatelce povinnost poskytnout informace o dotčeném příslušníkovi, bylo by na místě zvažovat též i újmu dotčeného příslušníka. V napadeném rozsudku je však uvedeno, že stěžovatelka bude muset znovu posoudit žádost žalobce o informaci a zvážit, zda s přihlédnutím k výtkám městského soudu je i nadále přípustné takové žádosti nevyhovět. Je proto zcela nedůvodným tvrzení stěžovatelky, že by vydáním nového rozhodnutí nerespektovala zásadu vázanosti právním názorem městského soudu, když by informace neposkytla z důvodu ochrany ignorovaných práv dotčeného příslušníka. Nebyla-li stěžovatelce výrokem městského soudu povinnost informaci poskytnout uložena, nemá jí uplatněná argumentace pro přiznání odkladného účinku ani relevanci, ani oporu v napadeném rozsudku.

[17] Tvrzená újma stěžovatelky není s ohledem na výše uvedené dostatečným důvodem pro přiznání odkladného účinku. Za této situace již není třeba zkoumat naplnění ostatních zákonných předpokladů pro přiznání odkladného účinku dle § 73 odst. 2 s. ř. s., tedy disproportionálnost případné újmy a absenci rozporu přiznání odkladného účinku s důležitým veřejným zájmem.

[18] Soud závěrem uvádí, že tímto usnesením nepředjímá, jaké bude meritorní rozhodnutí ve věci samé.

[19] Nejvyšší správní soud z důvodů výše uvedených vyhodnotil, že nebyly naplněny požadavky § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s., a proto kasační stížnosti stěžovatelky nepřiznal odkladný účinek.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2018

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu